

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 37. S. Stephani Regis Hungariæ extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

§. XXXVII.

Sæculum XI.
A.C. 1039.*S. Stephani Regis Hungariæ extre-
ma.*

Sanctum Stephanum Regem Hungariæ
 anno superiore beata mors ad Supe-
 ros transtulerat, cuius virtutem Deus
 in vita multis immixtis ærumnis proba-
 vit. Compluribus filiis adhuc parvulis
 orbato unicus superstes nomine Emericus
 solatio erat. Hujus dilecti filii, quem
 singulari cura educaverat, instructioni
 scripsit Rex Tractatum seu Decretum, di-
 visum in duos libros, quorum primus
 tradit præcepta generalia ad Religionem
 & mores spectantia, in altero continen-
 tur leges ab aliis Barbarorum Constitu-
 tionibus haud multum abhorrentes. Por-
 ro optimi parentis industria juvenis Prin-
 ceptis ita profecit, ut ad sublimem virtu-
 tis gradum pervenit: unde cum quadam
 nocte ferventius preces ad Deum fun-
 deret, voto se adstrinxit, Virginitatem
 se servaturum; at secretissimum tenuit
 hoc propositum. Itaque Rex Pater ne-
 potes & successores cogitans, filium ad
 se vocatum ad nuptias cum nobili & for-
 mosa Virgine adornandas invitavit. Re-
 nuit primo Emericus; instanti autem Pa-
 tri & Regi in potestate se futurum re-
 spondit. Ergo sponsam accepit, salvo
 tamen voto, quippe Virginem reliquit in-
 tactam,

U 3

tactam,

Sæculum XI. tactam, ut ipsa post Emerici mortem,
A.C. 1019. haud diu post matrimonium secutam, te-
 statum fecit. Sepultus est S. Emericus
 in civitate Alba Regali, ejusque tumulo
 miraculis clarescente, eundem Ecclesia
Martyr. Ro. inter Sanctos quarta Novembris colere
4. Nov. cœpit.

Maxima animi constantia dilectissimi
 & unici filii jacturam tulit parens, & mi-
 sericordiam Dei promeriturus eleemosy-
 nas, quas aliunde largiebatur copiosissi-
 mas, præsertim in peregrinos auxit, mo-
 nachos, Clericos, omnis generis egenos
 donis cumulavit, & ad monasteria exte-
 rarum regionum munera misit. Nullus
 monachorum Stephano Regi carior erat
 quodam Anachoreta, nomine Gunthe-
 rio, in Bohemia degente, in cujus pote-
 state, quoties in Hungariam veniebat,
 ararium suum esse volebat. Tandem
 Rex Sanctus, longo tempore morbo ex-
 haustus, & vitæ finem sibi imminere au-
 guratus, convocatis Episcopis Purpura-
 tisque Christianis, vehementer hortatus
 est, ut Religionem in Hungariam recens
 introductam omnibus viribus stabilirent.
 Obiit vero dicima quinta Augusti anno
 1038. in Festo Assumptionis Beatæ Vir-
 ginis, sepultusque est in Ecclesia, quam
 a se Albæ Regiæ ædificatam eidem Ma-
 tri Dei Sacram esse voluerat. Cumque
 post obitum ejus Corpus permultis pro-
 digiis

digiis colluceret, annis exinde quinquaginta elapsis e terra levatum est, & cultu publico Sanctis exhiberi solito honoratum. Ecclesia ejusdem memoriam vigesima Augusti, qua die ejus Corpus translatum est, agit.

Sæculum XI.

A.C. 1037.

Martyr. Ro.

20. Aug.

§. XXXVIII.

S. Guntherus Eremita.

Guntherus seu Guntherius Anachoreta, cujus mentionem paulo ante fecimus, in Thuringia latissimorum fundorum Dominus, Majorum ceris & sua Dignitate illustris, peccata adolescentiæ suæ deleturus, S. Godehardum tunc Abbatem Hersfeldensem, postea Episcopum Hildesheimensem, adiit. Cumque ei conscientiæ suæ arcana revelasset, suavit. *Sæc. 6.*
 Abbas, ut vitam monasticam amplecteretur. *Ben. p. 475.*
 Igitur reliquit Bona sua admodum pingua, donavitque ea Monasterio Hersfeldensi, consentientibus propinquis, quibus hæreditas subtrahebatur, & servavit sibi, unde viveret, Monasterium Welinganum, quo adhuc Sæcularis, pro illius ætatis abusu, fruebatur. Quare visum Abbati ipsius, diutius a professione votorum esse arcendum. Postquam deinde in Altahensi Monasterio, eidem Abbati subjecto, professus fuit, cum licentia Abbatis ad Welinganum, ipsi sustentando destinatum, concessit. Sed

Sup. lib.

LVIII. §.

58.